

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/52/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1209206960
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Haitová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1209206960.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Haitovej a členiek senátu Mgr. Soni Pekarčíkovej a JUDr. Andrey Sedlačkovej, v právnej veci žalobcu: TRADEUNION spoločnosť s ručením obmedzeným Vranov nad Topľou, Družstevná 1, 072 21 Nacina Ves, IČO: 31 679 510, zast. JUDr. Monikou Ilčišinovou, advokátkou, Herľanská 547, 093 03 Vranov nad Topľou, proti žalovanému: TRANSPETROL, a.s., Šumavská 38, 821 08 Bratislava, IČO: 31 341 977, zast. JUDr. Oliverom Korecom, advokátom, Záhradnícka 9, 811 07 Bratislava, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Slovenská republika - Ministerstvo hospodárstva SR, Mierová 19, 827 15 Bratislava, IČO: 00 686 832, zast. Krivák & Co, s.r.o., Gajova 13, 810 00 Bratislava, IČO: 36 863 475, o určenie neplatnosti uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného zo dňa 29.4.2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 23Cb/121/2009-751 zo dňa 16.10.2014

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 23Cb/121/2009-751 zo dňa 16.10.2014 potvrdzuje.

Žalovanému súd priznáva náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %.

Vedľajšiemu účastníkovi súd priznáva náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi vo výške 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť náhradu trov právneho zastúpenia žalovanému vo výške 553,73 € a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného vo výške 973,39 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 18.5.2009 v znení zmeny žalobného petitu (37), pripustenej uznesením č.k. 23Cb/121/2009-132 z 15.1.2010, sa žalobca domáhal voči žalovanému určenia neplatnosti uznesení prijatých na mimoriadnom valnom zhromaždení žalovaného dňa 29.4.2009. Žalobu odôvodnil tým, že je majiteľom 110 ks akcií žalovaného s podielom emisie 5,78 % zo základného imania. Na základe právoplatného a vykonateľného uznesenia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 36CbR/14/2008 zo dňa 30.3.2009 žalobca zvolal MVZ žalovaného, ktoré sa konalo dňa 29.4.2009 v rekreačnej oblasti I. Z.. Dňa 29.4.2009 sa však konalo aj ďalšie MVZ žalovaného, na ktoré žalobca ako akcionár v rozpore s čl. 8.7. Stanov a v rozpore s ust. Obchodného zákonníka (ďalej aj ako „ObZ“) nebol pozvaný, čím došlo k porušeniu jeho práv akcionára.

3. Súd prejednal vec podľa § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti právnej zástupkyne žalobcu, ktorá sa napriek riadnemu doručeniu predvolaní nezúčastnila po celú dobu trvania sporu ani jedného zo 7 vo veci nariadených a vykonaných pojednávaní, ani nezabezpečila substitúciu, na ktorú bola ako advokátka oprávnená (§ 25 O.s.p. a § 16 zákona o advokácii). Neúčast' opakovane ospravedlňovala buď

práceschopnosťou (181/182, 196/197, 227/228), alebo dôvodom doručenia procesného návrhu na prerušenie konania (524/525, 629/630, 672/674, 689), pričom ospravedlnenie súdu doručovala spravidla v deň konania pojednávania alebo krátko pred týmto dňom.

4. Na pojednávanie nariadené na deň 16.10.2014, na ktorom súd vo veci rozhodol, sa riadne predvolaná právna zástupkyňa žalobcu (predvolanie prevzala 9.9.2014) nedostavila napriek písomnému vyzovaniu súdu, že súd jej žiadosť o odročenie pojednávania, doručenu mu dňa 14.10.2014, neakceptuje pre absenciu dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania podľa § 119 O.s.p. a pojednávanie sa uskutoční v riadne stanovenom termíne.

5. Súd poukázal na skutočnosť, že účasť advokáta na pojednávaní je jednou zo základných povinností právneho zástupcu tvoriacich súčasť riadneho poskytovania právnej pomoci, ktorú advokát nemôže zanedbať. Prítomnosť advokáta na pojednávaní teda je neoddeliteľnou súčasťou riadneho poskytovania právnej pomoci účastníkovi, ktorého zastupuje. Neúčasť advokáta ako právneho zástupcu účastníka na pojednávaní je ospravedlniteľná len výnimočne pri existencii objektívneho dôležitého dôvodu, ktorý advokátovi v účasti na pojednávaní bráni, pričom nejde o dôvod opakovaný (resp. dlhodobý), a ak vzhľadom na dobu medzi jeho vznikom a dorúčením predvolania na pojednávanie nebol právny zástupca objektívne spôsobilý zabezpečiť za seba riadnu substitúciu.

6. V zmysle konštantnej judikatúry všeobecných súdov ako aj Ústavného súdu SR, povinnosťou súdu nie je vyhovieť akejkoľvek žiadosti o odročenie pojednávania. Naopak súd je povinný v každom jednotlivom prípade skúmať, či žiadosť o odročenie pojednávania spĺňa zákonom vymedzené podmienky dôležitého dôvodu definovaného v § 119 O.s.p., ktorého neakceptovanie a konanie v neprítomnosti účastníka alebo jeho právneho zástupcu by mohlo znamenať porušenie práva na spravodlivý proces. Takýto postup súdu vyplýva z rovnocenného postavenia účastníkov konania a rovnocennosti ich ústavného práva na prejednanie veci. Súd zisťuje, či nie je daný dôležitý dôvod, pre ktorý by prejednanie a rozhodnutie vo veci v neprítomnosti účastníka alebo jeho právneho zástupcu znamenalo porušenie práva na spravodlivý proces.

7. V prejednávaní veci nebol súdu známy, ani zistený žiadny z dôležitých dôvodov podľa § 119 O.s.p., pre ktorý by bolo potrebné pojednávanie opätovne odročiť. Právna zástupkyňa žalobcu sa pojednávania nezúčastnila z vlastného rozhodnutia, napriek tomu, že bola súdom vyzovaná, že jej žiadosť o odročenie pojednávania súd neakceptuje a pojednávanie sa uskutoční v riadne stanovenom termíne.

8. Opakovaný návrh právnej zástupkyne žalobcu na prerušenie konania (doručený súdu 2 dni pred termínom pojednávania), pre ktorý žiadala pojednávanie odročiť nesporne dôležitým dôvodom na odročenie nie je.

9. Konajúci súd v danej súvislosti poukázal na judikatúru všeobecných súdov, napr. na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, ktorý ako súd odvolací v konaní sp. zn. 11Co/184/2013 konštatoval, že podanie návrhu na prerušenie konania nie je spôsobilým dôvodom pre odročenie pojednávania, keď o takomto návrhu možno rozhodnúť priamo na pojednávaní, ako to okresný súd aj urobil. Predvolanie na nariadený termín pojednávania bolo navrhovateľovi, ako aj jeho právneho zástupcu, doručené včas, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania. Väčšina procesných oprávnení a povinností účastníka v občianskom súdnom konaní sa realizuje na pojednávaní. Svoje oprávnenia môže účastník realizovať za predpokladu, že sa pojednávania zúčastní. Za odňatie možnosti konať pred súdom ako odvolací dôvod možno považovať iba odňatie práv spôsobené procesnou činnosťou súdu, nie opomenutím alebo pasivitou účastníka. Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Tým si sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O.s.p., ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O.s.p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

10. Obdobný právny názor zaujal aj Najvyšší súd SR vo veci sp. zn. 4Cdo/78/2010, keď konštatoval, že dôvod pre odročenie pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. môže byť vyvodzovaný len zo skutočnosti, ktorá je vo vzťahu k prebiehajúcemu súdnemu konaniu a nariadenému pojednávaniu so zreteľom na všetky okolnosti vážna (svojou povahou znemožňujúca každému účastníkovi občianskeho súdneho konania za rovnakých okolností účasť na súdnom pojednávaní),

a súčasne ospravedliteľná (všeobecne prijímaná ako odpustiteľná), nepredvídateľná (nepredvídaná alebo neočakávaná), neodvratiteľná (neumožňujúca účastníkovi prijať opatrenie prekonávajúce príčinu neúčasti na pojednávaní) a náhla (vzhľadom na časové súvislosti nedovoľujúca účastníkovi uskutočniť kroky vedúce k jeho účasti na pojednávaní). Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť neprítomného účastníka o odročenie pojednávania, posudzuje súd podľa okolností toho - ktorého prípadu.

11. Vzhľadom na uvedené mal súd prvej inštancie za to, že návrh na prerušenie konania doručený súdu 2 dni pred nariadeným termínom pojednávania (o konaní ktorého sa PZ žalobcu dozvedela 9.9.2014), ktorým žalobca žiada prerušiť konanie do rozhodnutia registrového súdu Bratislava I vo veci z roku 2008 vedenej pod sp. zn. 32Cb/14/2008 nesporne dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania nie je a nespĺňa ani jednu z podmienok uvedených vo vyššie citovanom uznesení Najvyššieho súdu SR.

12. Súd prvej inštancie, ktorý s poukazom na vyššie uvedené nevzhladol existenciu dôvodu na odročenie pojednávania dňa 16.10.2014, vec riadne prejednal za prítomnosti právneho zástupcu žalovaného a právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane žalovaného a na tomto pojednávaní rozhodol o návrhu právneho zástupcu žalobcu z 13.10.2014 na prerušenie konania a súčasne aj vo veci samej.

13. Žalobca o sebe tvrdil, že je minoritným akcionárom žalovaného vlastniacim 110 ks akcií predstavujúcich podiel 5,78 % zo základného imania, ktoré nadobudol v roku 1998 v exekučnom konaní Ex 4575/97, Er 3143/97.

14. Žalovaný a vedľajší účastník žalovaného popierali postavenie žalobcu ako akcionára a namietali nedostatok jeho vecnej aktívnej legitímácie a s ňou spojený naliehavý právny záujem na podanej určovacej žalobe.

15. Existencia naliehavého právneho záujmu a s ňou nerozlučne spojená vecná aktívna legitímácia žalobcu na podanej určovacej žalobe bola medzi účastníkmi sporná. Súd sa preto v rámci dokazovania zameral predovšetkým na vyriešenie tejto otázky. Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že žalobca neosvedčil svoje postavenie akcionára žalovaného k 29.4.2009 a nepreukázal, že spĺňa podmienky vyžadované § 183 ods. 1 ObZ v spojení s § 131 ObZ oprávňujúce ho na podanie takejto žaloby.

16. V zmysle § 184 ods. 1,3 ObZ, ako aj v zmysle čl. VII bod 8 Stanov žalovaného platných k 29.4.2009 je nesporné, že pri zvolávaní VZ alebo MVZ koná predstavenstvo spoločnosti len s akcionármi spoločnosti a povinnosť doručovania pozvánky, dokumentov príp. informácií spojených s pripravovaným VZ má len vo vzťahu k akcionárom zapísaným v zozname akcionárov spoločnosti.

17. Ku dňu 29.4.2009 mali akcie žalovaného v zmysle čl. IV bod 2 Stanov listinnú podobu a v zmysle č. IV bod 5 boli ako listinné cenné papiere vedené v evidencii CD CP SR. Listinnú formu akcií predstavovala v danom čase jedna hromadná akcia vydaná žalovaným 20.4.2009 v súlade s čl. IV bod 6 Stanov.

18. Súd zistil, že hromadnou listinnou akciou na meno č. 001, emitovanou žalovaným dňa 20.4.2009 bola nahradená emisia 1900 ks kmeňových akcií žalovaného evidovaných pod č. 0001-1900 - kód emisie 01, dátum vydania emisie 11.12.1998, pričom jediným akcionárom a vlastníkom zrušenej emisie, ako aj hromadnej listinnej akcie na meno, ktorá tieto kmeňové akcie nahradila, bola Slovenská republika - Ministerstvo hospodárstva SR (73).

19. Z výpisu zo zoznamu akcionárov vystaveného Centrálnym depozitárom cenných papierov SR (ďalej len "CDCP SR") dňa 24.4.2009 vyplýva, že jediným akcionárom žalovaného bola ku dňu konania mimoriadneho VZ žalovaného Slovenská republika - Ministerstvo hospodárstva SR (72).

20. Ako vyplýva aj z ďalších časovo nasledujúcich výpisov CDCP SR založených do spisu žalovaným alebo vedľajším účastníkom v priebehu konania, centrálny depozitár eviduje ako jediného akcionára žalovaného len Slovenskú republiku - Ministerstvo hospodárstva SR.

21. Súd prvej inštancie v danej súvislosti argumentoval, že výpis z účtu majiteľa CP vydaný Strediskom cenných papierov SR dňa 9.10.1998, z obsahu ktorého vyplýva, že žalobca je vlastníkom 110 ks akcií žalovaného, nesporne a v žiadnom prípade nie je právne relevantným dôkazom preukazujúcim jeho postavenie ako akcionára žalovaného k 29.4.2009. Navyše ako vyplýva z obsahu spisu a v ňom založených rozhodnutí (napr. 146), v roku 1998 mali akcie žalovaného zaknihovanú podobu, pričom neskôr, a to dňa 30.1.2000 došlo k zmene na akcie listinné, a teda akcie uvedené vo výpise SCP SR z 9.10.1998 už v čase prípravy a konania žalobou napádaného VZ žalovaného ani neexistovali. V tomto smere sa súd stotožnil s argumentáciou žalovaného a vedľajšieho účastníka žalovaného, ktorou poukazovali na absolútnu neopodstatnenosť a neaktuálnosť tohto 10 rokov starého výpisu. Navyše bývalé Stredisko cenných papierov SR, a.s. v decembri 1998 opravilo nesprávne vykonanú registráciu prevodu akcií žalovaného na žalobcu a od toho času sa akcie žalovaného na účte žalobcu ako majiteľa cenných papierov už nikdy nenachádzali. Stredisko cenných papierov SR, a.s. evidenciu opravilo v súlade s rozhodnutím Ministerstva financií Slovenskej republiky z dôvodu, že na základe absolútne neplatného právneho úkonu nemôže dôjsť k zmene právneho stavu.

22. Existenciu postavenia žalobcu ako akcionára podľa názoru súdu nepreukazujú ani žalobcom predložené rozhodnutia všeobecných súdov a Ústavného súdu SR, na ktoré žalobca poukazoval. Žiadnym z rozhodnutí všeobecných súdov alebo Ústavného súdu SR nebolo vo výroku ako záväznej časti rozhodnuté (určené), že žalobca, resp. iný zo subjektov, ktoré mali rovnakým spôsobom nadobudnúť akcie žalovaného, je (sú) akcionárom žalovaného.

23. Ani fakt, že dňa 30.03.2009 bolo žalobcovi vydané poverenie na zvolanie mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného na základe rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 36CbR/14/2008, nepotvrďuje, že žalobca je akcionárom žalovaného. Proti tomuto uzneseniu totiž podal dňa 23.04.2009 generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie s návrhom na odklad jeho vykonateľnosti a v čase konania žalobcom zvolaného MVZ bola uznesením NS SR vydaným dňa 27.4.2009 v konaní sp. zn. 6MObd/3/2009 odložená vykonateľnosť uznesenia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 36CbR/14/2008. Žalobca preto dňa 29.4.2009 o 15.00 hod. v rekreačnom stredisku I. Z. - E. Z. už nebol oprávnený zavolať MVZ žalovaného. NS SR následne uvedené uznesenie Okresného súdu Bratislava I zrušil. Toto rozhodnutie Najvyššieho súdu bolo síce zrušené nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 58/2010, avšak v dôsledku tejto skutočnosti došlo k návratu do štádia, v ktorom stále platí odklad vykonateľnosti rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I 36CbR/14/2008. Žalobca ničím nepreukázal, že by mu po roku 2010 registrový súd priznal postavenie akcionára žalovaného.

24. Podľa názoru súdu neobstojí tvrdenie žalobcu, že akcie nadobudol v exekučnom konaní, čím získal postavenie akcionára žalovaného, nakoľko návrat do pôvodného stavu v zmysle § 61 Exekučného poriadku nie je možný.

25. Súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom generálneho prokurátora vysloveným v mimoriadnom dovolaní sp. zn. VI/2 Pz 191/09-11, a to že zákaz návratu do pôvodného stavu zakotvený v § 61 Exekučného poriadku je zákazom reštitučnej žaloby po vykonaní exekúcie, ktorej cieľom je dosiahnutie zmeny práva do pôvodného stavu (restitutio in integrum), t.j. dosiahnutie rozsudku s konštitutívnym účinkom. Žaloby reivindikačné alebo určovacie sú však po skončení exekúcie prípustné. V konkrétnej exekúcii došlo k predaju akcií štátu napriek tomu, že tento majetok bol z exekúcie vylúčený. Takýto predaj akcií nemohol spôsobiť žiadne právne účinky. Všeobecný súd je preto oprávnený posúdiť, že k zmene subjektu práva v exekúcii nedošlo, a to aj v rámci riešenia predbežnej otázky.

26. V prospech správnosti tohto názoru generálneho prokurátora a v prospech oprávnenia súdu prejudiciálne skúmať existenciu postavenia žalobcu ako akcionára žalovaného svedčí aj judikatúra všeobecných súdov (rozhodnutia označené v odôvodnení napadnutého rozsudku), ktoré v iných samostatných konaniach rozhodovali buď o návrhoch žalobcu, resp. o návrhoch ďalších subjektov, ktoré mali nadobudnúť akcie žalovaného spôsobom identickým so žalobcom, pričom však postavenie žalobcu (resp. ďalších subjektov) ako akcionára žalovaného nebolo ani v týchto konaniach preukázané.

27. S poukazom na uvedené skutočnosti a zákonné ustanovenia súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nemá v predmetnom konaní naliehavý právny záujem a nie je subjektom aktívne legitimovaným na podanie žaloby o vyslovenie neplatnosti rozhodnutí valného zhromaždenia žalovaného v zmysle ustanovení § 183 a § 131 Obchodného zákonníka, a preto žalobu zamietol.

28. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že náhradu trov právneho zastúpenia priznal v konaní úspešnému žalovanému v sume 553,73 € s DPH za 6 úkonov právnej služby a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného v sume 973,39 € za 7 úkonoch právnej služby podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z.

29. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. (účinného do 30.06.2016) z dôvodu, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pre súdom, a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

30. Žalobca namietal, že súd na pojednávaní dňa 16. 10. 2014 vyhlásil uznesenie, ktorým zamietol návrh žalobcu zo dňa 13. 10. 2014 na prerušenie konania do skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 32CbR/14/2008, ďalej pokračoval v pojednávaní bez prítomnosti žalobcu a rozhodol na tomto pojednávaní vo veci samej rozsudkom, hoci žalobca svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil z dôvodu uplatneného návrhu na prerušenie konania a požiadal pred pojednávaním o odročenie pojednávania na iný termín.

31. Žalobca tvrdil, že vyššie uvedeným postupom súdu mu ako účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom, a to z dôvodu, že súd prvej inštancie neakceptoval ospravedlnenie neúčasti žalobcu (resp. jeho právnej zástupkyne) na pojednávaní dňa 16.10.2014, doručené súdu dňa 14.10.2014, v ktorom žalobca podal súdu návrh na prerušenie konania, ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní a zároveň požiadal súd o odročenie pojednávania na iný termín.

32. Žalobca poukázal na to, že v prípade predchádzajúceho návrhu na prerušenie konania a žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania, Okresný súd Bratislava II postupoval tak, že pojednávanie odročil a následne vydal uznesenie, ktorým rozhodol o návrhu na prerušenie konania. Preto žalobca predpokladal, že súd prvej inštancie, tak ako tomu bolo aj v predchádzajúcom prípade uplatneného návrhu na prerušenie konania (uznesenie č. k. 23Cb/121/2009-678 z 18.2.2014), aj v danom prípade pojednávanie odročí na iný termín, aby najskôr rozhodol o procesnom návrhu žalobcu na prerušenie konania.

33. Žalobca poukázal na to, že vo svojom podaní zo dňa 13.10.2014 uviedol, že ak súd vydá uznesenie, ktorým konanie preruší, musí pojednávanie vytýčené na deň 16.10.2014 odročiť. V opačnom prípade, t.j. ak uznesením návrh na prerušenie konania zamietne, súd musí počkať na právoplatnosť tohto uznesenia, a teda ani v tomto prípade nebude môcť vo veci konať a pojednávanie bude musieť odročiť.

34. Žalobca s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obo/20/2013 zo dňa 30.09.2014 bol toho názoru, že ako každý účastník občianskeho súdneho konania je oprávnený podávať súdu procesné návrhy, vrátane návrhu na prerušenie konania. Uznesenie o prerušení konania alebo zamietnutí návrhu na prerušenie konania nie je rozhodnutím vo veci samej, pričom bez rozhodnutia odvolacieho súdu o odvolaní proti takému uzneseniu súd prvého stupňa nemôže pokračovať v konaní, pretože súd prvého stupňa rozhodujúci o návrhu na prerušenie konania v čase svojho rozhodovania nemôže vedieť, ako v prípade podania odvolania voči jeho rozhodnutiu rozhodne odvolací súd. Aj z ustálenej rozhodovacej súdnej praxe vyplýva, že pokiaľ bol súdu doručený procesný návrh na prerušenie konania, súd je povinný o tomto procesnom návrhu najskôr rozhodnúť formou písomne vyhotoveného uznesenia, ktoré následne doručí účastníkom konania a až po jeho právoplatnosti má pokračovať ďalej v konaní, pričom v prípade ak je proti uzneseniu súdu prvého stupňa o prerušení konania alebo zamietnutí návrhu na prerušenie konania podané odvolanie, súd je povinný postupovať podľa ust. § 209 ods. 2 O.s.p. a vec predložiť na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

35. Podľa argumentácie žalobcu, Okresný súd Bratislava II tým, že na pojednávaní dňa 16.10.2014 vyhlásil uznesenie, ktorým zamietol návrh žalobcu zo dňa 13.10.2014 na prerušenie konania, ďalej pokračoval v pojednávaní bez prítomnosti žalobcu a rozhodol na tomto pojednávaní vo veci samej rozsudkom, hoci žalobca požiadal pred pojednávaním o odročenie pojednávania a svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil, postupoval súd v rozpore s O.s.p., ustálenou rozhodovacou súdnou praxou a zároveň odchylným spôsobom, ako v prípade predchádzajúceho žalobcom uplatneného procesného návrhu na prerušenie konania, čím zo strany súdu došlo k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, a tým aj k porušeniu princípu právnej istoty. Zároveň týmto postupom súd odňal žalobcovi

ako účastníkovi konania právo konať pred súdom podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., keďže žalobca predpokladal, že súd nariadené pojednávanie odročí, z dôvodu ktorého sa nezúčastnil pojednávania dňa 16.10.2014, na ktorom sa malo vykonávať dokazovanie ohľadom vlastníckych práv k akciám, z ktorých si žalobca uplatňuje nárok.

36. K odvolaniu žalobcu podal žalovaný dňa 05.11.2015 písomné vyjadrenie a navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a žalobcu zaviazat' na uhradenie trov odvolacieho konania žalovaného. Žalovaný poukázal na konštantnú judikatúru súdov, podľa ktorej povinnosťou súdu nie je vyhovieť akejkoľvek žiadosti o odročenie pojednávania. Naopak v zmysle ust. § 119 O.s.p. je súd povinný v každom jednotlivom prípade skúmať, či existuje alebo neexistuje dôležitý dôvod, pre ktorý by prejednanie a rozhodnutie vo veci v neprítomnosti účastníka alebo jeho právneho zástupcu znamenalo porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

37. Žalovaný sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že návrh právnej zástupkyne žalobcu na prerušenie konania, pre ktorý žiadala konanie odročiť, nie je dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania. Z judikatúry všeobecných súdov (žalobca založil do spisu rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Ob0/35/2014 z 25.11.2014) vyplýva, že skutočnosť, že žalobca pri posúdení dôvodov, pre ktoré navrhol odročiť pojednávanie, vychádzal zo svojich predpokladov založených na subjektívnom úsudku, nie je možné hodnotiť ako postup súdu, ktorým mu boli odňaté práva priznané Občianskym súdnym poriadkom. Žalovaný zároveň zdôraznil, že zákon nevyklučuje možnosť súdu pokračovať v konaní o veci samej po tom, čo rozhodne o procesnom návrhu na prerušenie konania.

38. Žalovaný mal za to, že prvostupňový súd posúdil neexistenciu naliehavého právneho záujmu žalobcu a tiež neexistenciu jeho aktívnej vecnej legitímácie správne a nepochybil, keď rozhodol vo veci samej na pojednávaní dňa 16.10.2014 bez prítomnosti žalobcu.

39. K odvolaniu žalobcu podal dňa 09.02.2015 vyjadrenie aj vedľajší účastník na strane žalovaného, ktorý navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a žalobcu zaviazat' na uhradenie trov odvolacieho konania vedľajšieho účastníka.

40. Vedľajší účastník poukázal na to, že súd žalobcu výslovne upozornil na fakt, že nebude konať v súlade s jeho popísaným očakávaním, pretože v danom prípade vyhodnotil ospravedlnenie žalobcu a jeho návrh na odročenie pojednávania ako nedostatočné. Súd žalobcu písomne vyrozumel, že jeho žiadosť o odročenie pojednávania neakceptuje pre absenciu dôležitého dôvodu podľa § 119 O.s.p. a pojednávanie uskutoční v riadne stanovenom termíne. Prvostupňový súd sa s postupom žalobcu, jeho ospravedlnením a návrhom na odročenie pojednávania zaoberal mimoriadne dôkladne v odôvodnení svojho rozhodnutia, a to aj s poukazom na judikatúru všeobecných súdov a Ústavného súdu SR, pričom jeho názor vyjadrený v napadnutom rozhodnutí je v súlade so zásadou hospodárnosti a efektívnosti konania a zásadou rovnosti zbraní účastníkov konania.

41. Vedľajší účastník ďalej argumentoval, že žiadne ustanovenie O.s.p. nevyžaduje, aby súd najskôr právoplatne vyriešil procesnú otázku vedenia konania a až potom pokračoval v rozhodovaní vo veci. Navyše za daných okolností bol takýto postup výslovne žiaduci. Bolo plne v súlade so zákonom, aby súd rozhodol súčasne v merite veci, ako aj o procesnom návrhu, o ktorom v konaní zatiaľ nerozhodol. Vedľajší účastník zároveň poukázal na viaceré rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré o procesnom návrhu a o návrhu vo veci samej rozhodli súčasne, z čoho vyplýva, že nedošlo k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

42. Vedľajší účastník zdôraznil, že zo siedmich riadne vytýčených pojednávanií v predmetnej veci sa žalobca nezúčastnil ani jedného, pričom právna zástupkyňa žalobcu ospravedlnila svoju neúčast' práceneschopnosťou trikrát a dôvodom odročenia ďalších troch termínov bolo doručenie návrhov na prerušenie konania tesne pred riadne vytýčeným termínom pojednávania, resp. zmätočné doručenie viacerých návrhov na prerušenie konania.

43. Tvrdenie žalobcu, že očakával, že súd bude postupovať obdobne ako v predchádzajúcom prípade a pojednávanie odročí, podľa názoru vedľajšieho účastníka neobstojí ani z toho dôvodu, že žalobca vedel, že v kauze 34 % akcií TRANSPETROL, a.s. súdy postupujú práve tak, že jeho šikanózne návrhy

a odročenie pojednávania neakceptujú a rozhodujú súčasne o procesnom návrhu, aj v merite veci a takýto postup súdov prvého stupňa obstoja aj na odvolacích súdoch.

44. Zároveň mal vedľajší účastník za to, že okolnosti, ktoré viedli k prijatiu uznesenia Najvyššieho súdu SR č. k. 1Obo/20/2013 z 30.09.2014, na ktoré sa žalobca odvoláva, boli od okolností aktuálneho konania odlišné. V judikovanom prípade súd prvého stupňa svoj postup podrobne nezdôvodnil, pričom však Okresný súd Bratislava II v tomto prípade veľmi dôkladne zvážil všetky okolnosti prípadu, podrobne a jasne vysvetlil, akými úvahami a postupmi sa riadil, keď sa rozhodol konať v neprítomnosti žalobcu a rozhodnúť súčasne o procesnom návrhu, aj vo veci samej.

45. Odvolací súd konštatuje, že konanie na súde prvej inštancie sa viedlo a odvolanie žalobcu bolo podané v rámci účinnosti zákonnej úpravy procesného konania podľa Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb., avšak o odvolaní rozhodoval odvolací súd dňa 08.09.2016, teda po nadobudnutí účinnosti právnej úpravy Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z. z. (ďalej ako „CSP“) a postupoval tak v súlade s § 470 ods. 1 CSP a § 473 CSP, podľa ktorých sa počnúc účinnosťou CSP ruší úprava Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. a aj na konania začaté pred účinnosťou CSP sa počnúc dátumom 01.07.2016 vzťahuje aktuálna procesná úprava CSP.

46. Odvolací súd prejednal vec podľa § 379 - 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože postupom súdu mu nebola odňatá možnosť konať pred súdom.

47. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré považuje za vecne správne a v súlade s § 220 ods. 2 CSP.

48. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, v súvislosti s namietaným odňatím možnosti žalobcovi konať pred súdom, odvolací súd dopĺňa nasledovné.

49. V prvom rade je potrebné vychádzať z toho, že povinnosťou súdu nie je vyhovieť akejkoľvek žiadosti o odročenie pojednávania. Naopak súd je povinný v každom jednotlivom prípade skúmať, či žiadosť o odročenie pojednávania spĺňa zákonom vymedzené podmienky dôležitého dôvodu definovaného v § 119 O.s.p. (účinného do 30.06.2016).

50. Súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že v danom prípade neexistoval dôležitý dôvod, pre ktorý by prejednanie a rozhodnutie vo veci v neprítomnosti žalobcu alebo jeho právneho zástupcu znamenalo porušenie práva na spravodlivý proces. Súd mohol podľa § 101 ods. 2 O.s.p. (účinného do 30.06.2016) predmetnú vec prejednať v neprítomnosti žalobcu, pretože právna zástupkyňa žalobcu sa na pojednávanie nariadené na deň 16.10.2014 nedostavila napriek písomnému vyzovaniu súdu o tom, že súd jej žiadosť o odročenie pojednávania, doručenu mu dňa 14.10.2014, neakceptuje pre absenciu dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania podľa § 119 O.s.p. a pojednávanie sa uskutoční v riadne stanovenom termíne.

51. Čo sa týka žalobcom uplatneného dôvodu na odročenie pojednávania dňa 16.10.2014 (podaný návrh na prerušenie konania) a jeho posúdenia súdom, odvolací súd poukazuje na to, že skutočnosť, že žalobca pri posúdení dôvodov, pre ktoré navrhol odročiť pojednávanie, vychádzal zo svojich predpokladov založených na subjektívnom úsudku, nie je možné hodnotiť ako postup súdu, ktorým mu boli odňaté práva priznané Občianskym súdnym poriadkom (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/35/2014 z 25.11.2014).

52. K tvrdeniu žalobcu, že očakával, že súd bude postupovať obdobne ako v predchádzajúcom prípade jeho návrhu na prerušenie konania (teda, že pojednávanie odročí za účelom samostatného rozhodovania o tomto návrhu), odvolací súd uvádza, že zákon (O.s.p. účinný do 30.06.2016) súdu nepredpisoval takýto postup, a teda zároveň ani nevyučoval možnosť súdu pokračovať v konaní o veci samej po tom, čo rozhodne o procesnom návrhu na prerušenie konania.

53. V danom prípade súd prvej inštancie postupoval správne, keď o opätovnom procesnom návrhu žalobcu doručenom súdu dňa 14.10.2014 rozhodol priamo na pojednávaní dňa 16.10.2014, na ktorom súd súčasne rozhodol aj vo veci samej, pretože správne usúdil, že otázku, či je žalobca akcionárom žalovaného a či je daný jeho naliehavý právny záujem a vecná aktívna legitímácia na podanie žaloby o vyslovenie neplatnosti rozhodnutí valného zhromaždenia žalovaného v zmysle ustanovení § 183 a § 131 Obchodného zákonníka, je súd oprávnený riešiť sám v predmetnom konaní, t.j. že nie je daný dôvod na prerušenie tohto konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. (účinného do 30.06.2016).

54. Nakoľko už skôr v predmetnej veci vyslovil obdobný právny názor aj odvolací súd (uznesenie č. k. 3Cob/307/2012-620, 3Cob/80/2014-686), nie je možné súhlasiť ani s argumentáciou žalobcu, v ktorej sa odvoláva na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obo/20/2013 zo dňa 30.09.2014, pretože uvedené rozhodnutie sa týkalo nemožnosti pokračovania v konaní po podaní návrhu na prerušenie konania vtedy, keď súd prvej inštancie rozhodujúci o návrhu na prerušenie konania v čase svojho rozhodovania nemôže vedieť, ako v prípade podania odvolania voči jeho rozhodnutiu rozhodne odvolací súd. Uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR teda nepochybne vychádzalo z odlišných okolností prípadu, a preto ho nemožno v daných súvislostiach použiť.

55. Vzhľadom na uvedené, postup súdu spočívajúci v tom, že súd bez odročenia pojednávania dňa 16.10.2014 priamo na tomto pojednávaní rozhodol o procesnom návrhu žalobcu na prerušenie konania a súčasne aj vo veci samej, bol v tomto prípade procesne možný a aj žiaduci. Okrem toho takýto postup súdu nepochybne v danom prípade vychádzal z rovnocenného postavenia strán sporu a rovnocennosti ich ústavného práva na prejednanie veci a bol plne v súlade so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania. Žalobca, resp. jeho právna zástupkyňa sa totiž nezúčastnila po celú dobu trvania sporu ani jedného zo 7 vo veci nariadených a vykonaných pojednávanií, a ani nezabezpečila substitúciu, pričom svoju neúčasť opakovane ospravedlňovala buď práceneschopnosťou (č.l. 181/182, 196/197, 227/228 spisu), alebo dôvodom doručenia procesného návrhu na prerušenie konania (č.l. 524/525, 629/630, 672/674, 695 spisu) a ospravedlnenia súdu doručovala spravidla v deň konania pojednávania alebo krátko pred týmto dňom (v danom prípade 2 dni pred pojednávaním).

56. Na základe týchto skutočností sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v predmetnej veci nedošlo k odňatiu možnosti žalobcovi konať pred súdom, ako ani k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia a princípu právnej istoty, naopak postup súdu podľa § 101 ods. 2 O.s.p. (účinného do 30.06.2016) bol v danom prípade odôvodnený vyššie uvedenými dôvodmi a okolnosťami. Žalobca vecné dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie svojim odvolaním nenapadol, a preto odvolací súd po preskúmaní veci len z hľadiska odvolacieho dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. (účinného do 30.06.2016), rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

57. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%, keďže boli v odvolacom konaní úspešní.

58. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).